

DE STRATEN VAN LONDEN 3

MICHELLE
GRIEP

DE DETECTIVE
van
BLACKFRIARS
LANE

De detective van Blackfriars Lane

Eerder verschenen van Michelle Griep:

Dwars door het vuur

De dochter van de waard

Op weg naar Brakewell Hall

De gevangen bruid

Serie De straten van Londen

In naam van de kroon

De bruid van Blackfriars Lane

Michelle Griep

De detective van Blackfriars Lane

Roman

Vertaald door Petra Butler

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Voor Katie Griep, omdat ik vermoed dat er een tikkeltje Kit in
jou zit, lieverd.

En zoals altijd voor mijn Redder, Die me al zo lang verdraagt en
toch altijd geduldig blijft, terwijl er heel veel Kit in mij zit.

1

1887

Londen

Drie jaar geleden omzeilde Kit Turner de wet en lichtte ze goedgelovige types op. In die tijd keek ze voortdurend over haar schouder om de politie een stap voor te blijven. Ze ging om met schurken en moordenaars en voelde zich helemaal thuis tussen het schorriemorrie van Londen. De gedachte aan die periode deed haar glimlachen. Niemand zou dat nog van haar geloven, nu ze naast een gepensioneerde sergeant in een mooi blauw pak stond en getrouwd was met de hoofdinspecteur van een van Londens drukste politiebureaus. Ze keek omhoog naar de onlangs geschilderde gouden letters boven de ingang van het kleine kantoor. *Detectivebureau Blackfriars Lane*. Haar bedrijf. Nou ja, om precies te zijn, dat van haar en haar vader. Haar glimlach werd een brede grijns.

God had absoluut gevoel voor humor.

‘Je kunt er nog onderuit, hè?’ Haar vader wierp haar een zijdelinge blik toe. ‘Ik kan dit gemakkelijk in mijn eentje. Ik zie niet in hoe je dit kunt combineren met een baby en -’

Ze stak haar hand op. ‘We hebben het hier al ontzettend vaak over gehad, vader. U weet dat Jackson het goedvindt dat ik in ons nieuwe bedrijf werk.’

‘Wat een domme man,’ mompelde hij. Tenminste, daar leek het op, want hij was moeilijk te verstaan door het geratel van een passerende kar.

‘Wat zei u?’ Ze keek hem met samengeknepen ogen aan.

Hij keek op dezelfde manier terug. ‘Je hebt deze jurk nu al een week aan, dochter.’

Ze keek omlaag naar de groene popeline. Er zaten inderdaad wat melkvlekken op het lijfje en zag ze nu wat buskruit zitten ter hoogte van haar taille? Ze veegde het weg en lachte schaapachtig naar haar vader.

‘Nou ja, m’n jurk is grotendeels schoon. Schoner dan de rest van de was, in elk geval.’

‘Snap je wat ik bedoel?’ Hij ging zachter praten toen een nieuwsgierig kijkende dame op leeftijd hen passeerde. ‘Je kunt je huishoudelijke taken nu al bijna niet aan.’

Hij had gelijk, maar het deed haar niets. Huishoudelijke taken, zoals hij het uitdrukte, waren tijdverspilling. Was het niet veel belangrijker om ervoor te zorgen dat er recht geschiedde in de straten dan om een kast vol schoon servies te hebben?

‘Als Jackson er geen moeite mee heeft, zou ik niet weten waarom het voor u een probleem is. Kom’ – ze gaf hem een arm – ‘wat vindt u ervan om te starten met onze eerste werkdag als Detectivebureau Blackfriars Lane?’

Haar vader zuchtte. ‘Ik hoop dat we weten waar we aan beginnen.’

‘Natuurlijk.’ Ze trok hem mee naar de deur. ‘Met uw ervaring in het opsporen van boeven en mijn kennis van het leven op straat worden we de beste detectives van de stad.’

Binnen hing haar vader zijn hoed aan de kapstok, waarna hij zijn omvangrijke lijf voorzichtig neerliet op de oude houten stoel die voor het grootste van de twee bureaus stond. Hij pakte de krant die hij tot nu toe onder zijn arm had gehouden, sloeg die open en verdween erachter.

Kit wilde iets zeggen, maar sloot toen snel weer haar mond. Ze zou hem even laten genieten van de rust. Als de klanten eenmaal binnenstroomden, zouden ze geen van beiden nog tijd hebben voor dit soort genoegens. Dat laatste deed haar aan iets anders denken. Ze haalde een in een theedoek gewikkeld pak uit haar tas. ‘Hier, vader, ik heb iets voor u meegebracht ter ere van deze bijzondere dag.’

Hij liet zijn krant zakken en pakte haar presentje aan. ‘Een steen?’

‘Nee.’ Ze snoof. ‘Een brood. Ik heb het zelf gebakken, zodat we het rond lunchtijd samen kunnen opeten met wat kaas.’

‘Brood, hè? Dat is erg attent van je.’ Hij legde het bundeltje op het bureau en ze schrok van de bonk die dat gaf. ‘Het is in elk geval een moedige poging.’

Haar vader was gelukkig in een ruimhartige bui, want het brood was blijkbaar wat compacter geworden dan haar bedoeling was. Ze was veel beter in het opsporen van criminele zwervers dan in het opvolgen van zo’n stom recept.

Haar vader vouwde zijn krant weer open. Kit liep naar haar bureau. Een tijdlang schoof ze de inktpot heen en weer, om te kijken wat de beste plek was: midden op het bureau of in een van de hoeken. Ze koos voor de linkerbovenhoek. Daarna haalde ze een notitieblok uit de la en legde het voor zich neer, klaar om alle gegevens van hun eerste cliënt te noteren. Voor de zekerheid doopte ze haar pen vast in de inkt en schreef ze ‘Zaak 001’ bovenaan de pagina, met de datum ernaast. Er kon nu elk moment iemand binnenkomen die hun hulp nodig had.

Maar de klok tikte.

En tikte.

En tikte.

En nog steeds was er niemand te zien.

Kit blies een haarlok van haar voorhoofd. ‘Zo te zien zijn die krantenadvertenties weggegooid geld.’

‘Geef het wat tijd,’ klonk het van achter haar vaders krant.

Kit trommelde met haar vingers op het bureau. ‘De folders hebben ook niet gewerkt.’

‘Rome is ook niet in één dag gebouwd.’

Wel als ik het daar voor het zeggen had gehad. Kit zei maar niet hardop wat ze dacht en liep naar het raam. Achter het glas speelde zich het drukke stadsleven af. Aan de overkant van de straat stond een augurkenverkoper achter een groot vat zijn groene kanjers van de hand te doen. Een scheef hangende koets met een kapotte vering reed met veel lawaai langs. Allerlei voetgangers sjokten voorbij: een lompenhandelaar, twee wasvrouwen, een jongen met krullen en een oranje halsdoek die een tas tegen zijn borst drukte. Niemand keurde het kantoor zelfs maar een blik waardig. Waar waren nu al

die arme drommels die zaten te springen om een stel geweldige speurneuzen?

Kit liep rondjes over het gevlochten tapijt. ‘Als ik wat rondvraag in de haven, zou ik zeker iemand vinden die onze diensten goed kan gebruiken. Daar is altijd wel een of ander misdrijf gaande dat onderzocht moet worden.’

Haar vader keek met een opgetrokken wenkbrauw over zijn krant heen. ‘Ik wil absoluut niet dat je gaat rondzwerven tussen al die havenarbeiders en zeelui.’

‘Puh. Ik heb gevaarlijker dingen gedaan.’

‘Dat weet ik al te goed. Ga zitten.’ En weer verdween hij achter de krant. ‘Laat het werk maar naar ons toe komen.’

Ze gaf wijselijk geen antwoord, maar inwendig snoof ze. Dat klonk niet als een levensvatbaar bedrijf.

Met een diepe zucht slenterde ze naar de foto aan de muur en hing die recht, al was dat helemaal niet nodig. Het was een sepiakleurige foto van haar en haar vader, die scherp was gesteld op zijn borstelige baard. Ze had hem gevraagd om gladgeschoren naar de fotograaf te komen, omdat zijn beerachtige uitstraling de gemiddelde burger wellicht zou afschrikken. Per slot van rekening wilden ze klanten werven in plaats van hen te intimideren. Maar hij had grinnikend gezegd: ‘Veel zaken zijn opgelost doordat iemand simpelweg over zijn baard streek of zijn snor krulde.’

Toch hadden ze, gezichtshaar of niet, nog steeds geen enkele opdracht binnen!

Kit pakte haar hoed. ‘Misschien ga ik eens wat rondsnuffelen in de achterafstraatjes van Whitechapel. Daar kan ik vast wel een of twee slachtoffers vinden die ervoor willen betalen dat hun recht wordt gedaan.’

‘Jackson zou het me niet in dank afnemen als je zelf slachtoffer van een misdaad wordt.’ Eindelijk vouwde haar vader zijn krant op. ‘Het antwoord is dus nee.’

Nee? Ze zette haar gebalde vuisten in haar zij. ‘U kunt uw zakenpartner niet vertellen wat ze wel of niet mag doen.’

‘Toch heb ik dat net gedaan.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en

keek haar met zijn fonkelende donkere ogen uitdagend aan.

‘We moeten toch iets doen om aan opdrachten te komen.’ Het stond misschien onbeschaafd, maar ze kon het niet laten om met haar handen te wapperen. ‘Op z’n minst zou ik een paar oplichters in de Threadneedle Street in hun kraag kunnen vatten. De winkeliers daar willen vast graag van het gespuis af dat hun klanten belaagt.’

‘Heb je nog niet geleerd om op Gods tijdsplanning te vertrouwen in plaats van op die van jezelf?’

Au. Dat was een stoot onder de gordel. Kit hing haar hoed weer op, liep naar het kleine fornuis en zette water op voor een pot thee. Toen de thee aan het trekken was, ging ze aan haar bureau zitten, waar ze een tijdlang nadenkend met een vinger tegen haar onderlip tikte. Ze had geleerd om op Gods planning te vertrouwen... maar was nietsdoen niet de oorzaak van velerlei kwaad? Ze moest toch op z’n minst...? Ja! Dat was het. Ze pakte een pen en begon te schrijven.

‘Wat ben je in vredesnaam aan het doen?’ vroeg haar vader.

‘Ik maak even wat aantekeningen,’ mompelde ze, terwijl ze haar pen weer in de inkt doopte.

‘Aantekeningen?’ Ze hoorde zware voetstappen over de plankenvloer in haar richting komen en al snel viel de imposante schaduw van haar vader op het papier. ‘Waarover?’

Ze keek op. ‘Ideeën om ons bedrijf te laten groeien.’

‘Kit, wat zei ik nou net over vertrouwen op –’

De deurbel klingelde en er kwam een broodmagere vrouw binnen. Ze droeg een diepblauwe jurk en een bijpassende pauwenveer op haar hoed. Ze hield haar handtas met beide handen vastgeklemd voor zich, alsof het een schild was. Haar katachtige ogen kwamen Kit vaag bekend voor, maar toen ze begon te praten, klonk haar stem zo fluwelig dat Kit zeker wist dat ze nog nooit zo’n hypnotiserende klank had gehoord.

‘Neemt u me niet kwalijk, maar ik heb een privédetective nodig. Ik hoop dat ik hier aan het juiste adres ben.’

‘Zie je, dochter?’ fluisterde Kits vader. ‘Soms heb je alleen wat geloof nodig.’

Natuurlijk, geloof kon bergen verzetten, maar er zou meer dan dat nodig zijn om orde te scheppen in deze enorme stapel papierwerk. Het zou uren duren en bovendien zou hij zich om de haverklap snijden aan die scherpe vellen. Toch zat er niets anders op dan gewoon te beginnen. Jackson Forge pakte een stapel mappen en gooide die op zijn bureau. Geen wonder dat de vorige hoofdinspecteur altijd zo sikkeneurig was geweest.

Dat wilde niet zeggen dat hij ook zo zou worden, zeker niet. Hij zou deze uitdaging met een open blik aangaan en voelde zich vereerd omdat hij de maatschappij van dienst mocht zijn in deze nieuwe functie. Hoofdinspecteur worden was geen peulenschil en hij zou ervoor zorgen dat zijn referent, de graaf van March, er trots op kon zijn dat hij hem had aanbevolen. Dat was wel het minste wat hij hem schuldig was voor al zijn vriendelijkheid. Toen Bella werd geboren, had hij haar bedolven onder cadeautjes en hij was ook nog beschermheer geworden van de gaarkeuken.

Jackson liet zijn knokkels knakken en bereidde zich voor op zijn taak. Hoe sneller hij hiermee klaar was, des te eerder kon hij zich weer wijden aan het handhaven van de wet in de straten van Londen. Maar net toen hij de eerste map opensloeg, werd er op de deur van zijn kantoor geklopt.

En daar ging zijn vliegende start.

Hij schoof de stapel papier opzij en legde zijn handen gevouwen op het bureau, terwijl hij de houding aannam van een echte hoofdinspecteur – tenminste, dat hoopte hij. ‘Binnen.’

Een bolronde man waggelde het kantoor in. Zijn brillenglazen waren zo dik dat zijn ogen daarachter op die van een uil leken. ‘Inspecteur Ira Harvey meldt zich voor dienst, meneer.’ Hij haalde een zakdoek tevoorschijn en veegde daarmee zijn bezwete voorhoofd af, al had dat geen effect op de grote zweetplekken onder zijn oksels. De man leek niet eens in staat om de gestolen lolly van een klein kind op te sporen, laat staan om een gewetenloze misdadiger in te rekenen. Waarom had Ridley, de vorige hoofdinspecteur, in

vredesnaam dit watje in dienst genomen?

Aan de andere kant moest hij niet op zijn eerste indruk afgaan, mogelijk had de man meer talenten dan zijn uiterlijk prijs gaf. Jackson knikte hem toe. 'Uitstekend, Harvey. Ik begrijp dat dit je eerste werkdag is als inspecteur.'

'Dat klopt, meneer.'

'Heel goed, dan zal ik een opdracht voor je zoeken die je een beetje aan je nieuwe functie laat wennen.' Hij bekeek een paar lopende zaken en koos er een uit. 'Ik lees dat er in de Old Pye Street ratten ontsnappen uit een overvolle rattenkuil, zo'n plek waar gevechten tussen ratten en honden worden georganiseerd. Dat kunnen we niet hebben, toch?'

'O, nee, meneer.' Harvey stopte met een zwierig gebaar zijn zakdoek weg. 'Absoluut niet, meneer.'

'Goed.' Hij schoof de map over het bureaublad naar de man toe. 'Sluit de tent maar.'

'Ehm... Dat kan ik niet doen, meneer.' De man schudde zijn hoofd, wat een verbazingwekkende prestatie was, aangezien hij geen nek leek te hebben.

Jackson fronste zijn wenkbrauwen. 'Waarom niet?'

Harvey snuffte en zijn slappe wangen schommelden heen en weer. 'Ik ben overgevoelig voor rattenvacht, meneer, dan zwel ik helemaal op.'

Zo te zien is dat al gebeurd. Jackson slikte zijn commentaar in. Hij kon de kerel toch moeilijk verwijten dat hij een lichamelijk probleem had. 'Goed, dan stuur ik er iemand anders heen.' Weer keek hij een paar zaken door en hij pakte er eentje uit die hij boven op de rattenmap liet vallen. 'Wat denk je ervan om naar een andere wijk te gaan, de Seven Dials, om te onderzoeken wie de eigenaar van de drankwinkel heeft mishandeld? Hij heet Sulkies. Spoor de schurk op die dit heeft gedaan en arresteer hem.'

'O, dat lijkt me niet, meneer.' Harvey trok zijn neus op, alsof hij een verse koeienvlaai rook.

Dat was natuurlijk onacceptabel. Jackson sloeg verbijsterd met zijn handen op het bureau. 'Waarom nou weer niet?'

‘Het is te ver weg, meneer. Misschien kunt u beter informeren of het politiebureau van Charing Cross of dat van Covent Garden die zaak op zich wil nemen.’

Probeerde deze vent hem nu echt te vertellen hoe hij zijn werk moest doen? Jackson gromde kwaad en ging wat zachter praten, om te voorkomen dat hij de kerel een paar pittige verwensingen naar het hoofd zou slingeren. ‘Het is niet aan jou om de grenzen van ons werkgebied te bepalen.’

‘Natuurlijk niet, meneer. Toch kan ik zelf helaas niet zo ver reizen.’ Harvey haalde zijn zakdoek weer tevoorschijn, deed zijn bril af en veegde de beslagen glazen schoon. ‘Ik word vreselijk wagenziek als ik per koets reis, weet u.’

‘Neem dan de benenwagen, man!’

‘Ik heb een hallux valgus aan mijn linkervoet, echt een gigantische knobbel.’ Harvey zette zijn bril op, snoot luidruchtig zijn neus en stopte de zakdoek weer in zijn zak. ‘Het lijkt me niet in mijn belang als dat ding heviger ontstoken raakt.’

En het is zeker niet in mijn belang om jou in dienst te hebben als inspecteur!

Jackson ademde met moeite in door zijn op elkaar geklemde tanden. Hij had al zijn zelfbeheersing nodig om niet over het bureau te springen en de man toe te takelen vanwege zijn ongehoorzaamheid. ‘Hoor eens, Harvey, mijn opdrachten staan niet open voor discussie. Als je het werk dat je wordt opgedragen niet kunt doen, dan —’

Op de gang klonk het geluid van een schermutseling en de deur van Jacksons kantoor ging open. Zijn goede vriend inspecteur Charles Baggett kwam binnen en hield een in lompen geklede snuiter met een wilde haardos in de kraag gevat. De arrestant stonk heviger dan het plaatselijke riool.

‘Lieve help.’ Harvey trok zich snel terug in het uiterste hoekje van het kantoor.

‘Kijk eens wie ik zag rondsluipen in de wijk Spitfields?’ Baggett grijnsde en zijn tanden staken blinkend wit af tegen zijn beroete gezicht. ‘Ik was al bijna drie weken op jacht naar deze onverlaat.’

De boef die hij vasthield, worstelde om los te komen, wat on-

mogelijk was aangezien zijn handen achter zijn rug geboeid waren en Baggett hem in een ijzeren greep hield. ‘U hep de verkeerde te grazen genomen, echt waar.’ De man klonk gesmoord. ‘Ik doe nog geen vlieg kwaad. U hep niet het recht om me zo te behandelen, weet u dat?’

‘Hou je waffel, Pinge.’ Baggett schudde zijn arrestant eens flink door elkaar en keek Jackson aan met een fonkeling in zijn bruine ogen. ‘Je zou genoten hebben van de achtervolging. Deze vriend dacht dat hij me kon ontglippen door naar boven te klimmen, maar nadat ik over drie daken was geklauterd, langs een regenpijp omlaag was gegleden en door de Nuckbuckle Alley was gestoven, kreeg ik –’

Jackson stak zijn wijsvinger op om hem te onderbreken. Dit avontuur kon Baggett hem beter na diensttijd in het café vertellen. ‘Goed werk, Baggett, maar misschien wil je deze man eerst opsluiten, voordat je mij op het complete verhaal trakteert?’

‘O, goed, ik –’

‘Hoofdinspecteur Forge!’ Sergeant Doyle denderde als een stoomwals het kantoor in en met zijn brede schouders drukte hij Harvey bijna plat tegen de muur. Zelfs Baggett en zijn gevangene deden een stap opzij – en dat was geen wonder. De sergeant hield een bebloede doek tegen zijn hoofd en leek meer op een monster dan op een politieagent.

‘Er moet iets gebeuren, chef. Dit politiebureau staat op instorten. Mijn lichtarmatuur viel zonet totaal onverwacht van het plafond, boven op mijn hoofd! We hebben meer geld nodig voordat er straks echt iemand ernstig gewond raakt – en het is uw taak als hoofdinspecteur om dat aan te vragen.’

Jackson zuchtte diep. Had de vorige hoofdinspecteur dit soort problemen moeten aanpakken? Geen wonder dat de man een vroege dood gestorven was. Hij stond op en rechte zijn rug. ‘Ja, sergeant, ik ben me helemaal bewust van de noodzaak en van mijn verantwoordelijkheden, maar –’

‘Ik word hier belabberd behandeld!’ De boef probeerde nog steeds om zich los te wurmen uit Baggetts greep.

‘Koest, jij.’ Baggett gaf de man een pets tegen zijn hoofd.

‘Nog even wat betreft mijn opdracht voor vandaag, meneer,’ riep Harvey vanuit zijn hoekje, in een poging uit te komen boven de verwensingen die Pinget ten beste gaf. ‘Is er een opdracht die minder, eh... Laat ik zeggen dat ik beter geschikt ben voor het opsporen van boekhoudkundige fouten en bedrijfsspionage. Papierwerk doen is echt mijn talent.’

‘Dat is allemaal totaal onbelangrijk als dit gebouw om ons heen aan het instorten is!’ brulde sergeant Doyle.

En op dat ogenblik – het slechtste moment waarop een boomlange baas met een pokerface ook maar kan binnenkomen – stapte commissaris Hammerhead het kantoor in en hij baande zich een weg naar voren.

‘Wat is dit voor belachelijk circus, Forge?’

2

‘U bent hier aan het juiste adres.’ Kit begeleidde de allereerste client van het detectivebureau naar een van de gestoffeerde stoelen die voor de bureaus stonden. Ze associeerde de vrouw vreemd genoeg met een mengsel van rozenwater en staal – een indruk die ze niet kon verklaren en ook niet van zich af kon zetten. Uiterlijk was deze dame in elk geval totaal niet sterk te noemen. In haar modieuze blauwe jurk, met de veer op haar hoed en haar zijden handschoenen aan was ze waarschijnlijk meer op haar plaats bij chique dinertjes dan bij een knokpartij met een of andere schurk in een donker steegje.

‘Ik ben mevrouw Forge en dit is de heer Graybone.’ Kit gebaarde in de richting van haar vader. ‘En ik wil niet opscheppen, maar ik kan u verzekeren dat wij samen jaren ervaring hebben in het onderzoeken van misdaden.’

‘O, ik ben zo blij dat te horen, want weet u...’ De onderlip van de dame trilde en ze pakte een kanten zakdoekje uit haar tas. ‘Ik heb echt de beste nodig, de állerbeste.’ Ze snikte zacht en bette haar ooghoeken. Het kanten doekje bungelde net boven een grote wrat, vlak bij haar mond.

Tjonge. Wat het onderwerp van haar komst ook mocht zijn, het veroorzaakte duidelijk veel verdriet. ‘Wilt u een kopje thee, juffrouw...?’

‘Het is mevrouw. Mevrouw Charlotte Coleman. En, ja, alstublieft. Een slokje thee helpt hopelijk om mijn zenuwen wat tot rust te brengen.’ Ze haalde beverig adem.

Kit haastte zich naar de ketel, terwijl haar vader het van haar overnam.

‘Goed dan, mevrouw Coleman, wat kunnen we voor u doen?’

‘Ze is weg. O, ze is weg!’ De laatste woorden klonken als een jammerklacht.

Kit haastte zich met een kop zwarte thee terug naar de vrouw. ‘Alstublieft. Hopelijk helpt het een beetje.’

‘Dank u.’ Mevrouw Coleman keek haar dankbaar aan terwijl ze een slokje nam.

‘Laten we bij het begin beginnen, mevrouw Coleman.’ Kits vader haalde zijn notitieblok tevoorschijn en pakte een potlood. ‘Om u te kunnen helpen moeten we alle details weten. Bijvoorbeeld wie er precies verdwenen is en onder welke omstandigheden dat gebeurde.’

‘Jaja, natuurlijk. Mijn excuses.’ Ze zette haar theekop op het bijzettafeltje dat tussen de stoelen in stond en rechtte haar schouders. ‘Het gaat om mijn man, weet u.’

Hm. Kit fronste haar wenkbrauwen. Hier klopte iets niet. ‘Zonet zei u dat “zij” weg is.’

‘Inderdaad.’ De dame knikte. ‘Dat is ze ook. Maar ik loop op de zaken vooruit. Alles begon vorig jaar, toen meneer Coleman steeds later thuiskwam uit zijn werk. Ik besteedde daar weinig aandacht aan, aangezien ik me vanwege mijn zwangerschap veelal thuis afzonderde en ik geef toe dat ik in die tijd niet de ideale metgezel was. Maar ook toen onze lieve Lillibeth werd geboren, bleef hij extreem laat thuiskomen. Mijn echtgenoot kreeg bovendien een steeds korter lontje en gedroeg zich geheimzinnig. De afgelopen maanden’ – ze rilde – ‘werd hij zelfs gewelddadig.’ Ze drukte een hand tegen haar wang, alsof ze daarmee probeerde te vertellen dat ze in het verleden in haar gezicht was geslagen.

Wat een ploert! Kit voelde woede oplaaien. ‘En u geeft aan dat dat niet zijn normale gedrag is?’

‘Inderdaad. Meneer Coleman is altijd op-en-top een heer geweest, maar nu...’ De vrouw boog zich naar voren in haar stoel en de aderen in haar zwaanachtig lange hals tekenden zich duidelijk af. ‘Ik ben zo bang voor wat er met Lillibeth gebeurt. Jullie moeten haar opsporen!’

‘Aha.’ Kits vader tikte met zijn potlood op het papier. ‘Dus het is uw kind dat vermist is?’

‘Mijn kind en mijn man. Hij heeft haar ’s nachts uit de wieg gehaald en is toen gevlucht.’

‘Wat verschrikkelijk!’ zei Kit invoelend. Het was maar goed dat ze geen potlood vasthield, anders had ze het uit puur meelevens doormidden gebroken.

‘Alstublieft.’ Er blonken tranen in de groene ogen van mevrouw Coleman. ‘U moet meneer Coleman terugvinden en mijn kind weer bij me brengen.’

‘Natuurlijk! Een baby hoort in de armen van haar moeder.’ Kit pakte haar stoel stevig vast, om te voorkomen dat ze direct het kantoor uit zou stuiven en deze bullebak zou opjagen met het mes dat ze standaard in haar laars droeg.

‘Aan de andere kant,’ zei haar vader langzaam, ‘is het meisje bij haar eigen vader, die het volste recht heeft om het kind mee te nemen. Het is immers zijn eigen dochter.’

Kits mond viel open. ‘En de rechten van mevrouw Coleman dan?’

Mevrouw Coleman schoof onrustig op haar stoel. ‘U neemt mijn opdracht toch wel aan?’

Wat een vraag. Misschien zou ze deze vrouw niet eens een rekening sturen, gezien de schandalige daad van haar man. Het zou haar veel genoeg doen als hij werd opgepakt. Kit hief haar hoofd op. ‘Natuurlijk zullen we –’

‘Ik wil u even onder vier ogen spreken, mevrouw Forge.’ Haar vader stond op.

‘Maar –’

Hij knikte in de richting van de verste hoek van de kamer en gezien zijn gespannen kaken was tegenspreken geen optie.

Kit liep achter hem aan en had hem nog niet ingehaald of ze fluisterde: ‘Wat is het probleem, vader? Het kind van deze vrouw is ontvoerd.’

‘Niet ontvoerd. Het meisje is meegenomen door haar eigen vader.’

‘Maar daar klopt niets van!’ Ze sloot snel haar mond en keek over haar schouder. Gelukkig zat mevrouw Coleman met haar rug naar hen toe, zich schijnbaar niet bewust van Kits uitbarsting – of

misschien negeerde ze die uit beleefdheid.

‘Daarbij, ik voel aan mijn water dat er iets niet helemaal klopt als het gaat om deze mevrouw Coleman.’ Haar vader krabde aan zijn baard en zijn donkere ogen kruisten de hare. ‘Ik denk dat het een fout is om deze zaak aan te nemen.’

‘Dat is absurd. We kunnen onze eerste betaalde opdracht niet afslaan omdat u een onbestemd gevoel hebt.’

‘In mijn dertig jaar bij de politie heb ik geleerd om op mijn intuïtie te vertrouwen.’ Hij knikte gedecideerd, een teken dat hij zijn hakken in het zand zette. ‘Zoals je weet, hebben we besloten om alleen zaken aan te nemen waar we allebei achter staan. En in dit geval sta ik er niet achter.’

Kit keek naar haar schoenen; ze bestudeerde liever de slijtplek bij haar linkerteen dan dat ze de harde waarheid aanvaardde. ‘En ik kan u niet op andere gedachten brengen?’

‘Nee.’ Haar vader legde zijn grote hand vriendelijk op haar schouder. ‘Ik weet dat dit voor jou heel dichtbij komt, maar we kunnen ons bij het runnen van ons bureau niet door emoties laten leiden, anders bestaat dit bedrijf straks niet meer.’

Ze zuchtte diep. ‘Goed dan.’ Ze keek naar hem op, haar kaken op elkaar geklemd. ‘Maar ik vind het maar niks.’

‘Ik ook niet.’ Ze zag in zijn ogen dat hij dat meende. ‘We zullen bidden dat God meneer Coleman bij haar terugbrengt, oké?’

‘En dat Hij zolang dat nog niet het geval is ook mevrouw Coleman zal troosten.’

‘Zo mag ik het horen, meisje.’ Hij gaf een kneepje in haar schouder en draaide zich om.

Mevrouw Coleman begon al te praten voordat ze bij hun bureaus waren. ‘Jullie nemen mijn zaak dus aan? Ik betaal wat jullie maar willen. Geld is geen probleem.’

Kit ging zitten en keek haar vader terloops smekend aan, in de hoop dat hij alsnog van gedachten zou veranderen. Ze was zelf niet in staat om iets te zeggen door haar dichtgeknepen keel en kon het niet over haar hart verkrijgen deze vrouw persoonlijk af te wijzen.

‘Het spijt me, mevrouw Coleman.’ Dat meende hij echt, Kit

hoorde het aan zijn schorre stem. ‘Mijn collega en ik moeten uw opdracht afslaan, hoeveel u ook bereid bent te betalen.’

‘Maar u begrijpt het niet. Mijn kind is in handen van een booswicht!’ Ze stond op, liep naar Kates bureau en hield haar blik gevangen. ‘Alstublieft, mevrouw Forge, als vrouwen onder elkaar, u moet beseffen hoe wanhopig ik ben.’

‘Dat besef ik, geloof me, ik weet het echt. Geen enkele vrouw verdient het om zo behandeld te worden.’ En dat gold ook voor de hulpeloze baby. Kit wreef in haar ogen.

O, God, beschermt U dat kleintje alstublieft.

Ze had het gevoel dat ze tekortschoot door deze vrouw alleen te helpen met gebed, maar haar vader had gelijk. Ze hadden afgesproken geen opdracht aan te nemen waar ze niet allebei mee instemden.

Kit scheurde een stuk papier van haar notitieblok, krabbelde daar snel het adres op van het politiebureau in de wijk Old Jewry en gaf het aan de vrouw. ‘Misschien helpt het als u naar de politie gaat en uw dochter daar opgeeft als vermist. Mijn man is er hoofdinspecteur en ik weet dat hij alles zal doen wat in zijn macht ligt om uw man en dochter op te sporen. Ik kan u niet beloven dat meneer Coleman het kind naar u zal terugbrengen, maar mogelijk krijgt u de kans om met hem te praten in aanwezigheid van een politiemann.’

Met opeengeklemd lippen stopte mevrouw Coleman het stukje papier in haar tas. Haar zorgen drukten duidelijk zwaar op haar, waardoor het tengere dametje nog kleiner leek dan toen ze hier aankwam. ‘Dank u, mevrouw Forge.’

Met bloedend hart stond Kit op. Haar vader had gelijk. Deze zaak kwam te dichtbij. ‘Ik loop even met u mee naar de deur.’

De vrouw rommelde in de kleine tas die aan haar pols hing en haalde er een visitekaartje uit, dat ze in Kits hand drukte. ‘Mocht u van gedachten veranderen, neemt u dan alstublieft contact met me op. Dag of nacht. Ik zal alles doen om mijn kleine meisje terug te krijgen. Alles.’ Er klonk verdriet door in haar fluwelige stem en het deed Kit pijn om dat te horen. Waarom was dit zo moeilijk? Waarom was hun eerste opdracht geen eenvoudig antecedentenonderzoek naar een sollicitant, of een overzichtelijke zaak rond verzekeringsfraude?

Ze gaf een klopje op de arm van de vrouw. ‘God zij met u, mevrouw Coleman.’

De dame vocht zichtbaar tegen haar tranen. Ze knikte en verdween toen snel in de stroom voorbijgangers. Kit deed de deur achter haar dicht en stak het kaartje in haar zak. Met een zwaar gemoed liep ze terug en ze liet zich in haar stoel vallen. Haar eerste dag als privédetective, die zo stralend was begonnen, was nu grijs en grauw.

‘Nou, nou, kop op.’ Haar vader maakte een prop van zijn aantekeningen en gooide die met een boogje naar de afvalbak in de hoek. ‘We hebben een slechte start, maar er komen andere opdrachten, ik beloof het je.’

‘Ik weet het.’ Ze zuchtte diep. ‘We moeten een beetje geloof hebben, hè?’

Hij lachte en zijn witte tanden contrasteerden met zijn donkere baard. ‘Dat lijkt er meer op.’ Hij stond op en pakte haar hoed van de kapstok. ‘Wat vind je ervan om naar huis te gaan? Ik blijf nog even en zal alles opvangen wat er verder nog langskomt.’

Ze knikte, zij het met een verslagen gevoel. ‘Ik denk dat Martha het fijn vindt als ik wat vroeger langskom.’

‘Dat denk ik ook. Hup, ga jij maar.’ Hij gaf haar de hoed. Kit speldde die met wat moeite op haar hoofd en keek haar vader toen met een opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Maar u laat het me toch wel weten als er zich een potentiële cliënt aandient?’

‘Ik stuur je een bericht als dat gebeurt.’ Hij legde zijn hand op zijn hart. ‘Dat beloof ik plechtig.’

‘Een dramatisch gebaar? Van u?’

‘Ik heb het van de beste geleerd.’ Hij tikte speels op haar neus.

‘U bent net zo onverbetterlijk als Jackson. Dag, vader.’ Kit ging op haar tenen staan en kustte hem op zijn wang, waarbij ze zijn snor voelde kriebelen tegen haar lippen.

‘Tot morgen.’ Hij wees naar de deur.

Blackfriars bruiste ook deze middag van het leven. De straten waren vol zeelieden, straatventers, bedelaars en een enkele goedgeklede heer. Sommigen ergerden zich aan al die drukte, maar Kit

niet. Ze verwelkomde de chaos met open armen. Ze voelde zich helemaal thuis in deze levendige mensenmassa – en Jackson gelukkig ook... hoewel hun huis een paar wijken verder in een beschaafder deel van de stad stond.

Na een korte wandeling sloeg ze een smal achterafweggetje in en deed de achterdeur van de gaarkeuken open. Achter het fornuis stond een lange, slanke vrouw met een schort voor dat twee maten te groot was. Ze roerde in een enorme pan waaruit heerlijke geuren opstegen. Het rijke aroma van runderbouillon vulde de ruimte. Naast haar keken drie paar ogen op van het aardappels schillen en groente snijden.

‘Juf Kit!’ zeiden de drie meisjes in koor.

Kit grinnikte. Het was altijd heerlijk om zo enthousiast begroet te worden. ‘Goedemiddag, meisjes, Martha.’

Haar vriendin draaide zich om en haar blauwe ogen stonden ongerust. ‘Je bent al vroeg terug. Is alles goed?’

Met haar wel, maar niet met die arme mevrouw Coleman. Al was het beter om die onverkwikkelijke zaak aan God over te laten. Kit ging naast haar vriendin staan, boog zich over de pan en ademde de hartige geur van de stoofpot in. ‘Het was een slap dagje voor een eerste werkdag. Bovendien lukt het altijd beter om jou te pakken te krijgen voordat het etenstijd is.’ Ze trok veelbetekenend haar wenkbrauwen op naar Martha. ‘En voordat inspecteur Baggett langskomt, hm?’

‘Duh.’ Martha tuitte haar lippen. ‘Waar héb je het over?’

‘Ik ben niet blind, beste vriendin. Hij vindt je leuk – en jij hem.’

‘Doe niet zo dwaas.’ Martha gebaarde met haar pollepel in de lucht en druppels bouillon vlogen in het rond. ‘Hij komt langs voor een maaltijd, dat is alles. En aangezien hij vrijgezel is, kun je hem dat niet kwalijk nemen. Mijn soep smaakt beter dan een koude broodkorst, dat zal niemand ontkennen.’

‘Ik zal je zeker niet tegenspreken. Je soep is verrukkelijk. Maar de knappe inspecteur is niet alleen op maagvulling uit, anders kon hij net zo goed gaan eten in het pension waar hij woont.’ Ze gaf Martha plagend een por met haar elleboog.

‘Loop naar de maan.’ Martha duwde speels tegen Kits arm. ‘Wie wil er nu een uitgeputte vrouw die ook nog eens zeven monden moet voeden?’

‘Dat zal ik je zeggen: Charles Baggett.’

De drie meisjes achter hen giehelden.

‘Jullie kunnen hopen totdat je een ons weegt.’ Ze wierp een blik op haar dochters en keek toen weer naar Kit. ‘Maar als je ergens op hoopt, wordt het niet automatisch waar. Nou, zou je nu misschien een zeker klein schatteboutje willen ophalen?’

Kit grinnikte. ‘Méér dan graag.’

Ze liep de warme keuken uit en ging naar de eetzaal. Daar was het stil, afgezien van wat slaapgeluidjes die opstegen uit een bundeltje dekens in een geïmproviseerde wieg. Kit boog zich over de rand en werd overspoeld door geluk toen ze keek naar de donkerharige baby die daar heerlijk lag te slapen. ‘Kom maar bij mama, lieveling.’

Bella’s ogen schoten open toen Kit haar optilde. ‘Ba-ba!’

‘Mama,’ corrigeerde Kit. Iedereen en alles was ba-ba voor Bella, maar Kit wilde dat haar eerste woordje ‘mama’ zou zijn, al probeerde Jackson haar ‘papa’ te laten zeggen. Ze stak haar neus in het babyhalsje en rook de geur van warme melk.

Bella kirde.

‘Je bent m’n lieve meisje,’ fluisterde Kit.

En toen sloeg de gedachte bij haar in als een bom. Als ook maar iemand, al was het Jackson, zou proberen om dit kind uit haar armen te rukken, dan zou ze zich desnoods doodvechten om haar terug te krijgen... net als mevrouw Coleman. Ze fronste haar wenkbrauwen en hield Bella nog wat steviger vast. Mevrouw Coleman verdiende het om haar eigen kind in de armen te houden.

En Kit zou ervoor zorgen dat dat gebeurde.

Er bungelde een strop in de wind met zijn naam erop, die was gemaakt door commissaris Aloysius Hammerhead. Jackson zette zijn kraag hoog op, terwijl hij het stukje van zijn werk naar huis liep. Hij

had vandaag een gruwelijke uitbrander gekregen van zijn leidinggevende – en dat nog wel in aanwezigheid van Harvey, Baggett en Doyle. Het zou tijd kosten om het respect dat hij in de ogen van die mannen had verloren weer op te bouwen. En nog meer tijd om het vertrouwen van Hammerhead te herstellen.

Tjongejonge. Wat een dag.

Hij maakte de deur open, liep de donkere hal in en botste vervolgens hard met zijn scheenbeen tegen een poot van de wandtafel. Bah! Waarom had Kit de wandlamp niet aangelaaten? Hij gaf toe dat het laat was, maar ze liet altijd een lichtje branden als hij moest overwerken.

Hij wreef eens flink over zijn zere been, hing zijn hoed op en hoorde nageltjes krassen over de vloerplanken. Kit en Bella mochten dan al in bed liggen, maar die goeie ouwe Brooks kwam hem begroeten. Jackson ging op zijn hurken zitten en klopte het gordeldier op zijn gepantserde kop.

‘Dag, grote kerel.’

Jackson was nog niet uitgesproken of Brooks kroop verder en snuffelde aan de plinten, op jacht naar smakelijke spinnen en nietsvermoedende insecten. Brooks was niet bepaald een doorsnee huisdier, maar beter dan de tijgerwelp uit Afrika die ze vorig jaar hadden gered van een gewetenloze handelaar in exotische dieren. Natuurlijk was de grote kat meer op zijn plek in de dierentuin van Londen dan in hun bescheiden stadshuis, maar hij had het tjigertje liever ingeruild voor een Perzische kat of een pekinnees dan voor een gordeldier op leeftijd. Door de tijd heen had hij echter geleerd om zorgvuldig te bepalen over welke dingen hij de strijd aanging met Kit en bij welke zaken hij zich neerlegde.

Toen hij bij het eind van de gang kwam, zag hij zachtgeel licht uit de eetkamer komen. Wat vreemd. Hij was direct op zijn hoede, legde zijn hand op de kolf van zijn pistool – klaar om het te trekken – en sloop met gespitste oren over de loper. Brooks klauwen scharrelden in het donker achter hem over de vloer. Buiten hoorde hij een paard draven. Maar vanuit de eetkamer klonk geen enkel geluid. Jackson keek voorzichtig om de deurpost heen.

Toen viel zijn mond open.

Daar zat Kit, omstraald door kaarslicht, aan een eettafel die overladen was met gerechten. Haar golvende, ravenzwarte haar viel over haar schouders – blote schouders zelfs. Ze had een schandalige jurk aan die al haar rondingen goed deed uitkomen en hij slikte toen hij de verleidelijke glans in haar ogen zag. Allemensen. Waarom was het hier ineens zo warm? En hoe kon een vrouw die hij al twee jaar dagelijks zag er nog steeds zo bloedstollend mooi uitzien?

Ineens drong het tot hem door. Die gestifte lippen en blozende wangen verleidden hem niet voor niets. Die kleine konkelaarster. Zijn vrouw had vast iets heel slechts gedaan, of ze had haar zinnen ergens op gezet.

Hij liep de kamer in en zijn maag rammelde toen hij rosbief en in roomboter gebakken aardappeltjes rook. ‘Ben je soms vergeten de gasrekening te betalen?’

Ze haalde haar wenkbrauwen op. ‘Weet je, de meeste echtgenoten zouden zeggen: “O, lieveling! Wat attent dat je een diner bij kaarslicht voor me hebt klaargemaakt.”’

Hij boog zich naar haar toe om haar een kus te geven, maar kanonnen! Toen hun lippen elkaar raakten, legde ze snel een hand achter zijn hoofd en kuste ze hem tot hij er duizelig van werd. Hij zou werkelijk nooit genoeg krijgen van de hartstocht van deze vrouw.

‘Lieveling,’ fluisterde hij, terwijl hij een spoor van kusjes maakte in haar hals. ‘Wat attent van je dat –’

Ze boog zich wat naar achteren en legde een vinger op zijn lippen. ‘Laten we het maar bij een kus houden, oké?’

Hij pakte haar hand en drukte zijn mond op haar pols. ‘U, mevrouw, bent een adembenemende verleidster.’

‘Ik ben nog niet eens op stoom.’ Haar ogen twinkelden ondeugend. ‘Maar je bent vast ontzettend hongerig. Zullen we eten voordat we...’

‘Mmm. Dat staat me wel aan.’ Hij haalde een paar keer veelzeggend zijn wenkbrauwen op, ging tegenover haar zitten en schudde zijn servet uit, blij dat er nu niet alleen een servet op tafel lag, maar ook een compleet assortiment tafelzilver en er stonden schone bordes. Hij keek af en toe naar Kit terwijl hij zich van grote ladingen

vlees, aardappelen, brood en uiteindelijk zelfs van een heerlijk stuk appeltaart bediende. Hoe was ze erin geslaagd om zo veel eten te koken? ‘Ik neem aan dat Bella slaapt?’

‘En diep ook.’ Kit likte aan een van haar vingers.

Jackson boog zich over zijn volle bord en snoof bewust de heerlijke geur op. Het rook allemaal geweldig en zo zag het er ook uit, maar zou het smaken zoals hij verwachtte? Hij nam voorzichtig een hap, kauwde nadenkend, leunde toen achterover en keek naar Kit. ‘Goed dan. Wie ben jij en wat heb je met mijn vrouw gedaan?’

‘Erg grappig.’ Ze hield haar hoofd scheef. ‘Hoe was je eerste dag als hoofdinspecteur?’

Hij nam opnieuw een hap rosbief voordat hij gespannen naar haar glimlachte. Dit was een onderwerp waar hij nu liever niet meer over na wilde denken. ‘Waarom vertel je me niet hoe jouw dag verliep, de allereerste dag dat jullie bedrijf open was. Hebben je vader en jij goede zaken gedaan?’

‘Zo goed als verwacht kon worden, denk ik.’ Ze schoof met haar vork een aardappel rond over haar bord. ‘Tot nu toe hebben we geen klanten en dat is een beetje teleurstellend.’

‘Je weet wat ze zeggen, hè? Rome is niet –’

‘In één dag gebouwd.’ Ze keek kritisch. ‘Dat was een staaltje van ernstig wanbeleid, als je het mij vraagt.’

Hij lachte. Als Kit daar destijds was geweest, hadden al die mannen in toga ongetwijfeld hun stinkende best gedaan om te doen wat ze van hen vroeg. Hij doopte een stuk brood in de jus die op zijn bord lag en nam er een hap van. ‘Dit smaakt echt erg goed,’ mompelde hij tussen twee happen door.

‘Dank je. Over Bella gesproken...’

Hij bracht net zijn vork naar zijn mond, maar liet hem halverwege in de lucht hangen. ‘Spraken we over haar dan?’

‘Op een eerder moment.’ Ze maakte een wuivend gebaar met haar hand. ‘Ik vraag me af, hypothetisch gesproken, wat jouw reactie zou zijn als iemand haar meenam.’

Hij legde zijn vork neer, met hap en al. Dit was niet zomaar een opmerking.

‘Wat bedoel je met “meenam”?’

‘Haar bijvoorbeeld zou kidnappen.’

‘Welke schurk heeft daarmee bedreigd?’ bulderde hij, terwijl hij opstond. Het gordeldier schuifelde hoorbaar snel de kamer uit. ‘Ik maak korte metten met iedereen die mijn meisje ook maar durft aan te raken.’

‘Rustig maar, echtgenoot. Niemand heeft haar bedreigd, dus je hoeft vanavond niemands schedel in te slaan.’ Ze depte haar mond met een servet en legde dat gevouwen op tafel, waarna ze de kreukels gladstreek. ‘Ik vroeg me alleen af hoe je zou reageren.’

Jackson ging weer zitten; hij had geen belangstelling meer voor het eten. ‘Ik zou Bella – of jou – verdedigen met mijn leven.’

‘Zou niets je kunnen stoppen?’ Kit keek hem doordringend aan.

‘Ze zouden me met geen tien paarden kunnen tegenhouden. Jij en Bella zijn mijn leven, mijn wereld. Maar dat weet je allemaal al.’ Hij hield zijn hoofd scheef. ‘Wat is er vandaag gebeurd? Ik wil alles horen, dus laat niets weg.’

Kit leunde naar voren en haar blauwe ogen glansden in het kaarslicht. Een haarlok viel over haar voorhoofd en ze streek hem weg. ‘Vlak voor twaalf uur kwam er een vrouw naar ons kantoor, die mijn vader en mij wilde inschakelen om haar vermiste baby te zoeken. Haar man heeft het kind meegenomen en hij schijnt gewelddadige neigingen te hebben, in elk geval tegenover haar. Ik weet niet of hij die ook richting de dochter heeft. Ze was bereid ons te betalen wat we maar willen om haar baby terug te brengen.’

Jackson draaide met zijn wijsvinger en duim aan de punt van zijn snor. Geen wonder dat Kit zich zo overdadig had uitgesloofd vanavond. Het verhaal moest haar diep geraakt hebben, want hoewel de voormalige oplichtster haar weg wist te vinden in de crimineelste delen van Londen, zat er onder die ruwe bolster een blanke pit. ‘Ik dacht dat je zei dat jullie vandaag geen klanten hadden?’ zei hij zacht.

‘Die hebben we ook niet.’ Ze zakte wat onderuit in haar stoel en kneedde haar nu keurig opgevouwen servet tot een vormeloze prop. ‘Mijn vader wilde de opdracht niet aannemen.’

‘Waarom niet?’

Kit liet het opgepropte servet met een klap op tafel neerkomen, wat de glazen deed rinkelen. ‘Hij zegt dat hij geen goed gevoel heeft over mevrouw Coleman. Iets met zijn water.’

‘Hm. Zijn intuïtie is erg goed. Ik denk dat je hem in dit opzicht het beste kunt vertrouwen.’

‘Ik vertrouw hem ook, maar...’ Ze sloeg haar armen over elkaar en vertrok haar gezicht. ‘Is mevrouw Coleman nog langs geweest bij het politiebureau? Ik heb haar gezegd dat ze naar jou moet vragen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘En al was ze langs geweest, dan had ik geen tijd voor haar gehad, gezien de manier waarop deze dag is verlopen.’

Kit zuchtte, stond op en liep snel de kamer uit. Het kon zijn dat ze aan het mokken was, maar nee, zo was ze niet. Waarschijnlijk was ze door al het piekeren gewoon hard toe aan een kop thee.

Even later kwam Kit echter weer binnen met een bundeltje dekens, dat ze voorzichtig in Jacksons armen legde. Hij keek naar het lieve gezichtje van zijn kleine Bella en weer smolt zijn hart, net als op de dag dat de vroedvrouw zijn pasgeboren dochtertje voor het eerst aan hem had overgedragen. Bella’s lange wimpers staken af bij haar wangetjes, die rozerood waren van het slapen. Ze rook naar warme melk en vers brood, en even bewogen haar lipjes alsof ze op haar duim zoog. Hij drukte heel voorzichtig een kus op haar voorhoofd om haar niet wakker te maken en genoot van de fluweelachtige zachtheid van haar huidje. Hij zou zich altijd blijven verbazen over dit wonder dat uit zijn verbintenis met Kit was voortgekomen.

Hij keek op naar zijn vrouw, terwijl ze ging zitten. ‘Je speelt geen eerlijk spel, weet je.’

Ze schudde haar hoofd en haar ogen schoten vuur. ‘Hier is ook helemaal niets eerlijks aan.’

‘Misschien had die man een goede reden om zijn dochter mee te nemen, een reden die zijn vrouw en jij niet kennen.’

‘Dat is mogelijk. Maar als niemand het onderzoekt, zullen we het ook nooit weten.’

En daar had je het. Dit was de reden voor het feit dat zijn vrouw

zich vanavond zo had uitgesloofd. ‘Dus daar gaat dit om.’ Hij knikte naar de tafel. ‘Het kaarslicht, het eten dat je besteld hebt. Je wilt dat ik je vader passeer en jou toestemming geef om deze zaak te onderzoeken, is het niet?’

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Hoe weet je dat ik dit eten niet zelf heb gekookt?’

‘Omdat ik mijn tanden niet heb gebroken op het brood en omdat het vlees’ – hij ging zachter praten toen Bella bewoog in zijn armen – ‘niet smaakt als een schoenzool.’

Kit keek nu boos. ‘Je kunt niet verwachten dat ik goed ben in mijn werk op straat én in de keuken.’ Ze hief haar hoofd. ‘Maar als je het echt wilt weten, ik zou het niet fijn vinden als we het oneens zijn over deze zaak.’

Jackson grijnsde. ‘Sinds wanneer heb je mijn toestemming nodig?’

‘Ik ben je vrouw, Jackson.’ Ze keek hem uit de hoogte aan. ‘Ik zou geen enkel project aangaan zonder dat jij het ermee eens ben.’

Hij snoof. Wat een lariekoek. Bella wriemelde onrustig in zijn armen en haar gezichtje vertrok, ten teken dat ze op het punt stond te gaan huilen.

‘Sst,’ suste hij haar en hij streek met een vinger over haar voorhoofd. Langzaam werd ze rustig – haar gezichtje ontspande – en uiteindelijk viel ze weer in slaap. Wat was dit lieve kleintje toch een zegen. Hij kon zich alleen maar voorstellen hoe groot het gat in zijn hart – in zijn ziel zelfs – zou zijn, als ze van hem werd afgepakt. Zat dat zijn schoonvader misschien dwars? Herinnerde hij zich dat hij zijn eigen dochter kwijtgeraakt was en kwam deze zaak simpelweg te dichtbij?

‘Goed dan.’ Jackson zuchtte. ‘Ga op zoek naar de baby van die vrouw en schat in hoe groot het gevaar is. Maar je moet je vader wel laten weten dat je dat gaat doen. Jullie zijn immers een team. En ik zeg dat je het gevaar moet inschatten, niet dat je het meisje in je eentje moet gaan redden, hoor je me? Als het kind in gevaar is, dan schakel je mij in, begrepen?’

‘Ja!’ fluisterde ze enthousiast. Toen liep ze snel om de tafel heen en kustte hem op zijn wang. ‘Dank je, echtgenoot van me.’

Hij pakte haar hand en terwijl hij zijn vingers vervlocht met de hare, klemde hij zijn kaken op elkaar. Hopelijk was het kind van die vrouw niet in gevaar, want in dat geval kon hij Kit niet persoonlijk helpen met haar onderzoek. De commissaris had hem buitengewoon duidelijk te verstaan gegeven dat hij de administratieve puinhoop die zijn voorganger had achtergelaten op orde moest brengen – en wel ‘onberispelijk en als de wiedeweerga!’

Anders zou het hem zijn baan kosten.

HOEVER ZIJN ZE BEREID TE GAAN VOOR HUN IDEALEN?

Als echtgenote, moeder én eigenaar van haar eigen detectivebureau heeft Kit Turner heel wat ballen om in de lucht te houden. Gelukkig vindt ze het geen probleem om hard te werken, zelfs al dreigt ze daarmee haar man Jackson uit het oog te verliezen.

Jackson Forge heeft het intussen te druk met het blussen van zijn eigen brandjes om die van zijn vrouw op te merken. Sinds kort mag hij zich de nieuwe hoofdinspecteur van het station van Londen noemen, maar zijn tijd is hij vooral kwijt aan het opruimen van de puinhoop die de vorige politiechef heeft veroorzaakt.

Dan neemt Kit een mysterieuze vermissingszaak aan die niet alleen haar relatie met Jackson op scherp zet, maar ook haar gezin in gevaar brengt. Hebben Kit en Jackson dit keer te veel op het spel gezet?

Michelle Griep staat bekend om haar historische romans. Lezers houden van haar authentieke personages, romantische scènes en levendige beschrijvingen. *De detective van Blackfriars Lane* is het los te lezen vervolg op *De bruid van Blackfriars Lane* en *In naam van de kroon*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 3716 6 NUR 342

9 789029 737166 >